

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ

“ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.”

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης

P. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ

Ἐάν καλῶς ψυχολογῶμεν τὰ αἰσθήματα τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, τοῦτο μέγαν δυνάσανασχετεῖ διότι ἐπὶ τέλους δὲν δίδεται ἢ ἐναγωνίως ἀναμενομένη μεγάλη περίξ τῆς ἑλληνικωπάτης Θεσσαλονίκης μάχη τῶν ἐμπολέμων μεγάλων ἐγωιστῶν καὶ ἐκδιαστῶν. Ἐνῶ ἡ μάχη αὕτη θὰ εἶνε ὀλεθρία καὶ καταστρεπτικὴ ἔχει μόνον διὰ τὰ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας καὶ διὰ τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, λίαν δὲ ἐπικίνδυνος τὸσον διὰ τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν. Τοῦτο οὐδεὶς σκέπτεται, ἀλλὰ πάντες, ὡς αἰμοδιψεῖς, θέλομεν μάχας, ἀναμένομεν θύματα, φανταζόμεθα νικητὰς καὶ ἠττημένους!

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ δι' ἕν ἄλλο συναφὲς ζήτημα. Ὅταν ὁ τηλεγράφος μεταδίδῃ ἡμῖν τὰς λεπτομερείας τῶν γενομένων ἀλλεπαλλήλων δανείων τῶν ἀντιπάλων ὀμάδων, θαυμάζομεν τὸ μέγεθος τῶν οικονομικῶν πόρων τῶν ἐμπολέμων Χωρῶν, ἐνῶ τοῦναντίον πρέπει νὰ θρηνηθῶμεν διὰ τὸ οικονομικὸν αὐτῶν μέλλον, διὰ τὰ μέγιστα βάρη, δι' ὧν θὰ συντριβοῦν οἱ δυστυχεῖς λαοὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ τῶν μικρῶν αὐτῶν Συμμάχων.

Τὸ τελευταῖον πολεμικὸν δάνειον τῆς Γαλλίας ἀνήλθεν εἰς δέκα καὶ τέσσαρα δισεκατομμύρια φράγκων. Ὅλα αὐτὰ θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς νίκης τῆς Δημοκρατίας. Τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν νομισμάτων θὰ μεταβληθῆ εἰς πολεμοφόδια καὶ θὰ δοθῆ διὰ τροφήν, ἱματισμὸν καὶ ἄλλα πολεμικὰ ἔξοδα. Καὶ ἔχει μόνον ἐστερήθη τοῦ ποσοῦ τούτου ὁ γαλλικὸς λαὸς, ἀλλὰ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου, εὐτυχοῦς ἢ δυστυχοῦς, θὰ ὑποχρεωθῆ εἰς νέους φόρους καὶ βαρυντάτους δασμοὺς, ἵνα ἐξοικονομηθῆ τὸ ποσὸν τοῦ δανείου τούτου. Τὰ δεκατέσσαρα αὐτὰ δισεκατομμύρια, τὰ ὅποια θὰ γίνουιν πυροβόλα καὶ πυρομαχικὰ, εἶνε τὸ αἷμα τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωργίας, τὸ ὅποιον ρεεῖ ταυτόχρονως μετὰ τὸ αἷμα τῶν μαχητῶν τῆς Γαλλίας.

Αἱ πολεμικαὶ δαπάναι τῆς Ἀγγλίας, συντηροῦσης μέγιστον στόλον ἐν ἐνεργείᾳ, καὶ καταρτιζούσης νῦν καὶ μέγαν στρατὸν, εἶνε ἀκόμη μεγαλύτεραι, καὶ θὰ καταστῆ δυστυχῆς ὁ βρετανικὸς λαὸς, ἵνα ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ταύτας τῆς Ἀλβιώνος. Ἡ Ρωσσία δαπανᾷ ὡσαύτως καὶ καθ' ἑκάστην ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ρουβλίων πρὸς διεξαγωγὴν ἀγρίου πολέμου κατὰ τῆς Γερμανίας, τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Τουρκίας. Αἱ δὲ πολεμικαὶ δαπάναι τῆς Ἰταλίας, καίτοι κατὰ πολὺ μικρότεραι τῶν ἐξόδων τῶν Συμμάχων αὐ-

τῆς, ἐν τούτοις εἶνε πλέον τεράστια διὰ τὸ μέγεθος καὶ τοὺς πόρους αὐτῆς.

Ἐπιφανεῖς οικονομολόγοι κρούουσι τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ προλέγουιν μαῦρον τὸ οικονομικὸν μέλλον τῆς Τετραπλῆς Συνεννόσεως. Ὁ οικονομικὸς βίος τῆς Γαλλίας, Ἀγγλίας, Ρωσσίας καὶ Ἰταλίας φέρεται εἰς βάραθρον. Καὶ ὅταν συμβαίη οὕτω διὰ τὰς τέσσαρας τούτας Χώρας, τί πρέπει νὰ εἰπωμεν διὰ τὰς Κεντρικὰς Αὐτοκρατορίας, αἵτινες, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε δύο ἀπέναντι τεσσάρων, βαστάζουσι καὶ τὰ οικονομικὰ βάρη τῆς τε Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας; Ἐάν εἶνε ζήτημα πῶς θὰ ἀνθέξωσιν οἱ Σύμμαχοι τῆς Τετραπλῆς, εἶνε πρόβλημα πῶς θὰ δυνηθῶσι μέχρι πέρας τοῦ ἀγῶνος ν' ἀντιμετωπίσωσι τὸσον βαρῆα ἔξοδα αἱ δύο Κεντρικαὶ Αὐτοκρατορίαι.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη ἐκ τῆς ἀπιστεῦτου οικονομικῆς ἐνρωστίας τῆς Γερμανίας. Οὐδεὶς ὅμως θὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Χώρα αὕτη θὰ δυνηθῆ μέχρι τέλους νὰ νικήσῃ καὶ οικονομικῶς τοὺς ἀντιπάλους αὐτῆς. Μαῦρον ὅθεν καὶ τὸ οικονομικὸν μέρος τῆς Γερμανίας. Ἦδη τεσσαράκοντα δισεκατομμύρια μάρκων βαρύνει τὸ δημόσιον αὐτῆς χρέος. Προσθέσατε τὰς συντάξεις. Καὶ ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ. Καὶ ὅσον συνεχίζεται, τὸσον τὸ χειρότερον διὰ τὰ Κράτη καὶ τοὺς Λαοὺς. Ἐάν ἀφαιρέσωμεν καὶ χωρίσωμεν ἐκ τοῦ ἐνὸς συνδυασμοῦ τὴν Αὐστρίαν καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τὴν Ἰταλίαν, ἔχομεν μόνην τὴν Γερμανίαν, ἣτις πρέπει ν' ἀνταπεξέλθῃ κατὰ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσσίας καὶ οικονομικῶς. Θὰ δυνηθῆ ὁ Γερμανικὸς πλοῦτος νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τοῦ ἠνωμένου πλοῦτου τῶν τριῶν ἀνωτέρω Κρατῶν; Ἄν οὐχὶ ἀδύνατον, πάντως ὅμως πολὺ ἀμφίβολον.

Σημειωτέον ὅτι οἱ φόροι εἰς ὅλα τὰ ἐμπόλεμα Κράτη ἦσαν βαρύντατοι καὶ πρὸ τοῦ πολέμου. Καὶ ὅμως θὰ ἐπιβληθοῦν νέοι καὶ βαρύτεροι. Οὕτω μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀγρίας σφαγῆς οἱ Εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ θὰ συντριβοῦν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πόνου, τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως καὶ ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς δυστυχίας καὶ τῆς συμφορᾶς. Πόνος καὶ πείνα. Ἰδού καὶ τῆς νίκης καὶ τῆς ἠττης τὸ βραβεῖον!

Π. Μ. Σ.

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου τὸ «Βῆμα» εἰσέρχεται εἰς τὸ ἕκτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ. Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἡ ἐφημερίς αὕτη, ὡς θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ἐπετέλεσε μετὰ ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας τὸ καθήκον αὐτῆς καὶ ἀπέναντι τῆς Πατρίδος καὶ ἀπέναντι τῆς Σύρου. Τὸ «Βῆμα» τὸσον εἰς τὰ γενικά ὅσον καὶ εἰς τὰ τοπικά ζητήματα οὐδέποτε ἀπέ-

βλεψεν εἰς πρόσωπα ἢ ὑπόπτους προβλέψεις, ἀλλὰ μετὰ χρηστότητος καὶ πίστεως συνηγόρησε πάντοτε ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὀρθοῦ, ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἠραίου. Ἀείποτε δὲ διέκρινε τὸ φύλλον τοῦτο διαύγεια πνεύματος καὶ συντηρητικότητος ἀρχῶν. Οὔτε πάθος, οὔτε συμφέρον, οὔτε φανατισμὸς ἐμπνέει τὸν κάλαμον τοῦ «Βῆματος». Ὅ,τι φρονεῖ, ὅ,τι γράφει προέρχεται ἐκ καλῆς πίστεως καὶ ἀγαθῆς προθέσεως. Οὐδέποτε ἠδιαφόρησεν, οὐδέποτε ἐλιποψύχισε καὶ πρὸ κινδύνων καὶ θυσιῶν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ θάρρους καὶ πεποιθήσεως διετύπωσε τὴν γνώμην αὐτοῦ, ἐν ἔχον κατὰ νοῦν, τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος καὶ τὴν πρόδον τῆς Σύρου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὅθεν τῆς συμπληρώσεως ὄλης πενταετίας τῆς τακτικῆς τοῦ φύλλου τούτου ἐκδόσεως, νομίζομεν καθήκον ἡμῶν ὅπως εὐχαριστήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς, οἵτινες τὸσον εὐγενῶς συμβάλουσιν εἰς τὸ ἔργον ἡμῶν, τοὺς συνεργάτας, οἵτινες διὰ τῶν φώτων αὐτῶν συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καλοῦ διὰ τῆς πνευματικῆς ταύτης τροφῆς, καὶ τοὺς φίλους, οἵτινες ἔχουσι τὴν καλὴν θέλησιν ν' ἀναγνωρίζωσιν τὰς ὑπηρεσίας ἃς προσφέρει εἰς τὸν τόπον ἢ ἐφημερίαν αὕτη. Ἐάν δὲ, ὡς ἐλπίζομεν, ἡ ἐν γένει κατάστασις τῶν πραγμάτων βελτιωθῆ συντόμως, τὸ «Βῆμα» θὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσθ, ἵνα καταστῆ ἐφημερίς ἀνταξία τοῦ τόπου καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν.

~~~~~

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Μέσα σὶδ πυκνὸ σιγῶμα καπνοῦ ποῦ εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς θαμώνας τοῦ καφενείου, ἐτοιμώφθηκα ἄσ' κἀποια ρωνία καὶ κἀπως ἀπογοητευμένος ἀρχισα μὲ ἀφηρημένον καὶ ἀπλανὲς βλέμμα μᾶλλον κινηματογραφικῶς νὰ βλέπω τὴν μεγάλην κίνησιν ποῦ ἔδιδε σὶδ κέντρο ἐκεῖνο τὸ χαλεπὸν, τὸ ὅποιον πραγματικῶς ἐπὶ τὴν Χαλκίδα κατώρθωσε ν' ἀναζωογονήσῃ πᾶσαν σχεδὸν ἐργασίαν.

Ὡρα καὶ πλέον πέρασε χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν μου εἶχα περὶ βυθισθῆ σὶδ σκέψεις μου, σὶδ ὄνειρά μου ἀναπολοῦσα τὴν ζωὴν ποῦ περνοῦσα σὶδὸν ποθητὸν μου βράχον, σὶδὴν ἀγαπημένην μου Σύρον, ἐσκελετόμουνα ἄλλα χρόνια ἀκριβῶς τέτοιαις ἡμέραις, τὰς ὁραίας φιλικὰς διασκέδασεις, τ' ἀθῶα πειράγματα, τὰ γέλοια καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα νόστιμα ἐπισώδια, ποῦ μοῦ εἶχαν ἀφήσει εὐτυχεῖς ἀναμνήσεις, καὶ παρῆβαλλον τὴν τότε μετὰ τὴν σημερινὴν μου ζωὴν τῶρα μέσα σ' ἕνα ξένο μέρος, χωρὶς τοὺς συγγενεῖς μου, χωρὶς τὰς φιλικὰς οικογενεῖας, χωρὶς τίποτε τὸ εὐχάριστον ἀπ' ἐναντίας μέσα σ' ἕνα κῆμα ἀπογοητεύσεως καὶ ἀνίας καταδικασμένου!

Ἄν πράγματι καθίσταται σκληρὰ ἡ ξενειὰ, πόσον εἶνε σκληροτέρα ὅταν συνοδεύεται ὑπὸ

περιορίσεων τόσων εξαιρετικῶν οἷα εἶνε αἱ σημεριναί! . . . Ἐκείσα πρὸς σιγμὴν τὰ μάτια μου κ' ἔφαντάσθηκα τόσα ἀλήθεια· καὶ ἡ φαντασία μου μ' ἔφερε σὲ τέτοια στρώματα ἀλεπιστίας, ποῦ χωρὶς νὰ θέλω ἐμφυδύομαι: Δὲν εἶνε ἄλλος περὶ δυστυχῆς ἀπὸ 'μένα.

* * *
Ἦτο ἡ Θεία Δίκη, ἦτο τὸ μοιραῖον, ἦτο ἡ κακὴ ὥρα; ἴσως ἓνα ἀπ' αὐτὰ, ἴσως καὶ ἀπλή σύμπτωσης ἦλθε νὰ μοῦ ἀποδείξῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχα δίκην σὴν σιγμιαία μου σκέψιν· ἀλλοιώτικα δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐξηγήσω πῶς μέσα σὲ τόσο κόσμο, εὖχε σ' ἐμένα ὁ κληρὸς νὰ διαβάσω ἓνα γράμμα ποῦ μοῦ ἔδωκε κάποιος στρατιώτης· ἦτο τὸ ὕφος τοῦ τόσον παρακλητικὸ καὶ τὸ συνώδενος μὲ λίγα λόγια: «σὲ παρακαλῶ ἂν θῆς διάβασέ μου νὰ ἰδῶ τι μοῦ γράφει ἡ γυναῖκα μου ἀπὸ τῆ Πατρίδα», — ποῦ μ' ἔκαμε νὰ σπένσω νὰ δεχθῶ τὴν παράκλησίν του.

Ἄλλοιμονον τί τοῦ ἔγραφε ἡ γυναῖκα του! τοῦ ἔλεγε σὴν ἀρχὴ πῶς πεινοῦσαν ὄλοι σὸ σπῆμα· ἡ μητέρα του, ἐκαίνη καὶ τὰ δύο παιδιὰ του· ἵστερα πῶς τὸ ἓνα παιδί του ἦταν ἀρρωστο καὶ ἐκινδύνευε· πῶς ἐοκέπιετο μαζὺ μὲ τ' ἄλλα πῶς θὰ τὰ κατάφερνε μὲ τὴν γένναν ποῦ ἐπερίμενε ἀπὸ σιγμῆς εἰς σιγμὴν· αὐτὰ ὅλα προϋπέδειαν φυσικὰ ἐξοδα ἐνῶ ἐκαίνη ἐστερεῖτο καὶ τοῦ ἄριου! Ἐν τέλει τὸν ἰκέτευε νὰ προσπαθῆσῃ νὰ πάρῃ καμμιά ἄδεια γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ πηγαίνοντας σὸ χωρὶ σὴν κακὴ περιόρισται αὐτὴ ποῦ τοὺς ἔτυχαν ὅλα μαζεμμένα. . . . Ἐκεῖνα τὰ κακογραμμένα, τ' ἀνορθόγραφα γράμματα δὲν διατρανοῦσαν παρὰ μιὰ βαθεῖα ἀπόγνωσι . . . . Ὅταν τοῦ τὰ εἶπα ὅλα τὸν εἶδα ὠχρὸν νὰ μὲ κοιτάξῃ, μόλις συγκρατοῦντα ἓνα δάκρυ ποῦ ἦταν ἔτοιμο νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του!

Δὲν εὐρῆκα ἀλήθεια παρὰ λίγα λόγια παρηγορητικὰ καὶ τετοιμμένα νὰ τοῦ 'πῶ, καὶ ὅταν τὸν εἶδα ν' ἀπομακρύνεται μὲ βᾶδιμα κάπως ἀσταθῆς ἀποδάνθηκα ἓνα ζωηρὸ αἶσθημα ὀδύνης νὰ σκιριτῶ μεσ' τὴ καρδιά μου καὶ κάποιαν τύψιν σὴν συνείδησί μου γιὰ τὰς πρὶν σκέψεις μου: Νὰ ἡ δυστυχία ζωντανή, δλοφάνερη! καὶ ὅμως ἐδικαιολόγησα ἐνθὺς τοὺς συλλογισμοῦς μου: μήπως, εἶπα, ἀκολουθῶν πάντοτε τὰς θλιβεραῖς μου σκέψεις, ἂν εἶδα ἓναν τελείως δυστυχῆ ἔπεται ὅτι καὶ ἡ δική μου δὲν εἶνε δυστυχία;

* * *
Ὁ κόσμος τώρα ἔξω διασκέδαζε· ὁ καιρὸς βοηθοῦσε, καὶ ἡ ἀποκρῆς ὅπως δὴποδε ἐορτάζοντο· λίγοι μασκαράδες, λίγα ὄργανα, λίγα κομψεῖ, γέλοια, χαρὰ, μέθη, ὅλα μαζὺ ἀποτελοῦσαν ἓνα σύμπλεγμα εὐθυμίας.

Ἐπὶ ἄλλοιμονον καὶ εὐτυχία;
Αἱ ἰδέαι μου ἤρχισαν νὰ ἀλληλοσυγκρούονται καὶ ἓνα αἶσθημα ζηλοτυπίας μὲ κατέλαβε ἀμέσως ὥστε ν' ἀπατήσω σὸ ἐρώτημά μου: Ὅχι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία, αὐτὸ ποῦ βλέπει κανεὶς εἶνε μιὰ ἀπάτη καὶ τίποτε περισσότερον· τὸ πᾶν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸ κατατρώγει ἡ λύπη καὶ ὁ μαρasmus· τί ἂν διασκεδάξουν δέκα ἄτομα, ἐνῶ μύρια ἄλλα φθίνουν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν πόνον;

Μόνον μὲ τὴ σκέψιν μου αὐτὴ, μὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ συμπέρασμά μου, κατώρθωσα ὀλίγον νὰ παρηγορηθῶ! . . .

Υ. Γ. Ἀλήθεια, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐρωτήσω τὴν ἀξιότιμον συνεργάτιδά σας «Ἐλληνίδα», ἡ ὁποία ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς χρονογραφήματά μας συμβουλεύει νὰ γελοῦμεν διαρκῶς, θὰ ἤθελα λέγω νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συμβουλή τῆς ὑπὸ τοὺς ὄρους ποῦ ὑπάρχομεν σήμερον ἐν τῇ ζωῇ;

Ἡ ΠΡΑΣΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Ἐξόχως ἐπιτυχῆς ὑπῆρξεν ἡ Πρασίνη Ἐορτὴ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Ὁ ὠραῖος καιρὸς συνετέλεσεν ὥστε ἅπας ὁ πλῆθυσμός τῆς Ἐρμουπόλεως νὰ καλύψῃ τὸν γραφικὸν λόφον τῆς Ἀναστάσεως, καὶ νὰ ἰκανοποιηθῶν καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν αἱ προσδοκίαι καὶ ἡ προσωπικὴ ἐργασία τῶν σχόντων τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τῶν

ἐργασθέντων πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ὠραίου καὶ ἐπιφελοῦς σκοποῦ τῆς ἐορτῆς ταύτης.

Ὡς εἶχομεν γράφει, περὶ ὥραν 2 μ. μ. συνεκεντρώθησαν ἐν τῇ Πλατεῖα οἱ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά ἐξ ὧν τῶν σχολείων Ἐρμουπόλεως, ἦτοι Δημοτικῶν, Ἐλληνικῶν, Γυμνασίου, Ἐμπορικῆς Σχολῆς, Ὀρφανοτροφείων, Παρθενωγαγείου κλπ. Προπρορευομένης δὲ τῆς μουσικῆς τῶν «Φιλομούσων» καὶ συμμετασχόντων ὧν τῶν ἐν τέλει, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦτο ὁ ἀκούραστος καὶ περὶ πάντων μαρμυρῶν Νομάρχης κ. Γ. Παρασκευόπουλος, ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἀνήλθεν εἰς τὸν λόφον τῆς Ἀναστάσεως, τόπον ὀρισθέντα διὰ τὴν διὰ πεύκων δειδροφύτευσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Νομογεωπόνος κ. Τουφεξῆς εἶχε προετοιμάσῃ τὰ πάντα. Μετὰ τὸν ἀγιασμὸν δὲν ἔφαλλον ὁ Σεβ. ἡμῶν Ἐπίσκοπος, ὅστις καὶ ὠμίλησε καταλλήλως περὶ τῆς ποιητικῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ὑγιεινῆς ὠφελιμότητος τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν ὁ Κύριος πρὸς στολισμὸν τῆς γῆς καὶ εὐεργεσίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ κ. Νομάρχης ἐτόνισε τὴν σκοπιμότητα τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐξόχως εὐεργετικοῦ ἔργου τῆς ἀναδασώσεως τῆς Χώρας, ἣν ἐπιθυμεῖ καὶ χάριν τῆς ὁποίας εὐγενῆ ἀγωνίζεται ἀγωνία ἡ σεπτὴ ἡμῶν Ἀνασσα Σοφία. Μετὰ ταῦτα ἤρχισεν ἡ δειδροφύτευσις ὑπὸ τῶν μαθητῶν ὀδηγουμένων ὑπὸ καταλλήλων ἐργατῶν τῇ ἐπιβλέψει πάντοτε τοῦ κ. Νομογεωπόνου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ μουσικὴ ἔπαιξε διάφορα ἐμβατήρια, οἱ δὲ μικροὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά ἐφαλλον ἐθνικὰ ἄσματα. Ἡ δὲ μαθήτριά τοῦ Ἀσπ. Δημοτικῶν Σχολείου τῶν Θηλέων Δις Γεωργία Γ. Ἀρμάου ἀπήγγειλεν ὠραιότατον ποίημα τῆς Φιλοδασικῆς Ἐταιρείας καὶ προσέφερον ὠραῖαν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν Σ. Ἐπίσκοπον. Ἐπίσης ἡ μικρὰ Δις Ἀμαλία Μεντάκι ἀπήγγειλε ποίημα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ προσέφερον ὠραῖαν ἀνθοδέσμην εἰς τὸν κ. Νομάρχην. Ἡ ἐορτὴ, διεξαχθεῖσα μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, ἔληξεν ἐν ζητωκραυγαῖς ὑπὲρ τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Ἐθνους. Καὶ ἤδη εἰς μὲν τὴν Ἀστυνομίαν συνιστῶμεν ἐπαγρῦνισιν πρὸς πρακτικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς Κυριακῆς, εἰς δὲ τοὺς περιοίκους τοῦ δειδροφυτευθέντος λόφου φιλότιμον μέριμναν καὶ προσοχὴν πρὸς ἐπιτέλεισιν τοῦ ὠραίου σκοποῦ.

Ἡ ΔΙΚΗ τῶν συντακτῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ἀνδρου» ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν διεξήχθη ἐν τῷ ἐνταῦθα Κακουργιοδικεῖῳ ἡ δίκη τῶν ἐξ Ἀνδρου Π. Γονέου, διδάκτορος τῆς Νομικῆς, καὶ Γ. Πασχάλη, ἰδιοκλήτου τῆς ἐφημερίδος «Φωνὴ τῆς Ἀνδρου», κατηγορουμένων ἐπὶ ἐξυβρίσει τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δι' ἄρθρου δημοσιευθέντος ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς ἐκεῖσε ἐκδιδομένης ἐφημερίδος ἡ «Φωνὴ τῆς Ἀνδρου», καθ' ἣν καὶ ἠθωώθησαν ἀμφότεροι.

Τὴν δίκην ταύτην, προκαλέσασαν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, παρηκολούθησε πλῆθος πολὺ πάσης τάξεως μέχρι πέρατος αὐτῆς. Παρακολούθησαντες καὶ ἡμεῖς ταύτην ἐκ δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, κρίνομεν ἐπιβεβλημένην ἡμῖν ὑποχρέωσιν, ὅπως δημοσιεύσωμεν ἐν συντόμῳ περιλήψει τὸν ἐπίλογον τῆς ἀγορεύσεως καὶ περικοπᾶς τινᾶς τοῦ δευτέρου μέρους ταύτης τοῦ ἐκ τῶν συνηγόρων κ. Νικ. Μ. Καμπάνη, τῶς Βουλευτοῦ, διὰ τὰς ἐν αὐταῖς μεγά-

λας ἀληθείας, τὰς ἀκουσθείσας καὶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου δικαστικοῦ Βήματος.

Αἱ μεγάλα δ' αὖται ἀλήθειαι δέον διὰ παντὸς τρόπου, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, νὰ γίνωνται γνωσταὶ εἰς τὸν λαόν, ὅπως μορφῶν οὔτος ὑγιεῖς καὶ ὀρθὰς πολιτικᾶς γνώμας, καὶ ὅπως διδάσκονται τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ ἀφοσίωσιν ὀφείλει εἰς τὸν ἐνδοξὸν καὶ λατρευτὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον Β', τὸν Ἐλευθερωτῆν.

Ἐνθυμεῖσθε πάντες, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἀγορευτῆς, τὸ πρὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1909 καθεστῶς· τοὺς προπηλακισμοὺς τοῦ μάλιστα τότε τῆς Τουρκίας, ἐνεκεν τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, καὶ τὴν ἐκ τούτου καὶ τῆς καθόλου ἐν γένει πολιτικῆς καταστάσεως γενικὴν καὶ ἀπροκάλυπτον δυσφορίαν τὴν μετὰ ταῦτα στρατιωτικὴν ἐξέγερσιν, τὸν Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον καὶ τὰ λαϊκὰ συλλαλητήρια πανταχοῦ τοῦ Κράτους· τὴν φήφισιν κατέπειν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν διαφόρων ἀποκεντρωτικῶν νόμων καὶ τὴν χειραφέτησιν τῆς Δικαιοσύνης· τὴν μετακλήσιν εἰτα τοῦ κ. Βενιζέλου ἐκ Κρήτης, τὴν σύγκλησιν τῆς Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, τὴν ἀνάληψιν τῆς Κυβερνήσεως ὑπ' αὐτοῦ, τὴν ὀπωσθήποτε ἐπιτυχῆ ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος, τὴν ἐπάνοδον τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Χώρας πραγμάτων εἰς τὴν ὀμαλήν κατάστασιν, καὶ τέλος τοὺς δύο ἐνδόξους πολέμους μας, οἵτινες ἔφερον τὸ Κράτος εἰς τὴν παρούσαν θέσιν του, καὶ συγκρίνατε εἰτα τὴν σημερινὴν μὲ τὴν πρὸ τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1909 ἐποχὴν· ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων τόσον ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχουσῶν ἐποχῶν εἶνε ἀληθῶς τεραστία. Τούτου ἐνεκεν οἱ πολλοί, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐμβαθύνωσιν εἰς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, οὐδὲ νὰ ἐξετάζωσι καὶ ἀνευρίσκωσι τὰς ἀπωτέρω καὶ δημιουργικὰς αἰτίας τῶν γεγονότων, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ φαινόμενα ἀποβλέποντες, ἀπέδωκαν ὄλην ταύτην τὴν τεραστίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ἐπίδρασιν, εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κ. Βενιζέλου· διότι οἱ λαοί, καὶ μάλιστα ὁ Ἐλληνικὸς, ἐν μὲν ταῖς ἀτυχταῖς ζητοῦσι θύματα, ἐν δὲ ταῖς εὐτυχταῖς δημιουργοῦσιν εἰδῶλα, λατρευόμενα ὑπ' αὐτῶν, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα εἶνε ἴσσονα ἐν τῇ πραγματικότητι, καὶ δὲν ἔχουσι τὴν ἀποδομένην εἰς αὐτὰ ἀξίαν. Τοιαύτην λοιπὸν ἀποδώσας δύναμιν ἐπιδράσεως εἰς τὸν κ. Βενιζέλον ὁ Ἐλληνικὸς λαὸς, ἡ μᾶλλον μέγα μέρος αὐτοῦ, φυσικὸν ἦτο, συμφῶνως μὲ τὴν ἀντίληψίν του ταύτην, νὰ θεωρήσῃ οὔτος κατόπειν αὐτὸν ὡς τὴν μόνην πηγὴν πάσης τῆς ἐπελθούσης βελτιώσεως, καὶ τὸν κύριον δημιουργὸν τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Κράτους, καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ τούτου ἐνεκεν δι' ἀπεριορίστου ἐν παντὶ ἐμπιστοσύνης. Ἀπὸ τῆς σιγμῆς ὅμως καθ' ἣν συνέβη τούτο, ὁ Βενιζελισμὸς ἔπαυσε πλέον νὰ εἶνε πολιτικὸν κόμμα· ἐγένετο θρησκευμα εἰς τοὺς πολλοὺς· καὶ ὅπως οἱ πρῶτοι ὀπαδοὶ ἐκάστου θρησκευματος ἐν τῇ γενέσει του εὐρισκομένου διακρίνονται ἐπὶ φανατισμῷ καὶ πιστεύουσι μόνον εἰς ὅ,τι λέγει ὁ θρησκευτικὸς Ἀρχηγός, χωρὶς παντάπασιν νὰ ἰσχύουσι ἀπέναντι αὐτῶν τὰ γεγονότα, οὕτω καὶ νῦν συμβαίνει μὲ τοὺς τοιοῦτους ὀπαδοὺς τοῦ κ. Βενιζέλου· ὅχι πλέον τόσον πολλοὺς ὅπως τὸ κατ' ἀρχάς· (δὲν ὀμιλῶ περὶ τῶν ἀπὸ συμφέροντος ἀκολουθούντων τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ· εὐτυχῶς οὐδεὶς τοιοῦτος ὑπάρχει ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ)· οὐδὲν ἰσχύει ἀπέναντι αὐτῶν ἡ σιδηρὰ λογικὴ τῶν γεγονότων, ἀδύνατος εἶνε ἡ ὀρθότης· πᾶσα κρίσις σταματᾷ· οἱ ἀντιλέγοντες οὐδαμῶς πιστεύονται· καὶ μόνον πᾶν ὅ,τι λέγει ὁ Ἀρχηγός ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

